

**R. P. Martini De Esparza Artieda, Navarri, Theologi Societ.
Iesv, Cvrsvs Theologicvs**

in decem Libros, & duos Tomos distributus, Ivxta Methodvm, Qva In
Scholis Societatis Iesv communiter traditur annis quaternis

Continens Secvndam Secvndæ, & Tertiam Partem D. Thomæ

Esparza Arteida, Martin de
Lugduni, 1666

LIII. Vtrum forma huius sacramenti sit instituta determinatè à Christo
Domino?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94839](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94839)

Sacramentum, nihil conuincit. Quia potestas ad maius, & ad minus simul est maior, quam potestas solum ad maius. Patet autem non valere argumentum à minori ad maius affirmatiuè. Præterea consecratio præparatoria materiæ sacramentalis, habet vniuersalitatem quandam, quatenus materia inde remanet idonea vbi libet, & respectu cuiuslibet adhibetur ad perficiendum Sacramentum; ipsa verò perfectio Sacramenti est quid vndequeque indiuiduale, & restrictum; vt patet. Eiusmodi autem vniuersalitas, & amplitudo operationis, est propria Episcopalis dignitatis, vtpote vniuersalioris, ac amplioris ex sua natura, tametsi eadem operatio ex aliis titulis sit minus excellens. Iam Concilium Toletanum, vel nullam voluit superaddere nouam prohibitionem, sed solam de nouo intimare diuinam, supposito eam dari; vel loquitur, quod forte est probabilius de consecratione Chrismatis; quod soli deseruiret Baptismo. Hoc enim Chrisma potest valide consecrari à simplici Sacerdote, licet vt is illud consecret, sit contra ritum Ecclesiæ, ideoque merito potuerit prohiberi à Concilio.

Ad 7. Conceditur non esse de necessitate Sacramenti, vt in benedictione chrismatis obseruentur ea omnia, quæ habentur in rituali communi. Id quod supponunt communiter, vt certum Theologi in præfenti. Quapropter standum videtur communiori sententiæ dicenti, sufficere, quod ad valorem Sacramenti attinet, qualemque benedictionem Episcopi, cum inuocatione Spiritus sancti ad arbitrium ipsius, atque ritum determinatum communem Ecclesiæ esse necessarium sola necessitate præcepti. Nulla namque est sufficiens auctoritas, quæ cogat, aut iuuat ad dicendum aliud.

Ad 8. Certum est ex textibus ibi indicatis, oleum non benedictum semper infusum maiori quantitati Chrismatis benedicti, consequi eo ipso vim benedictionis, totumque manere æque benedictum. Quia post mixtionem omnes partes fiunt eiusdem moraliter rationis quoad ea quæ dependent ex denominatione extrinseca, & eatenus minor pars sequitur conditionem partis maioris ex intentione primitus benedictis, vel Ecclesiæ, & Christi. Eadem porro ratio est, si repetitis sæpius additionibus, tota quantitas superaddita euadat maior, quam quantitas primitus consecrata seorsim, dummodo singulis vicibus quantitas superaddita sit minor, qua tota quantitas immediate præexistens cum benedictione. Non autem est eadem ratio de additione vini consecrati ad accidentia vini consecrati. Quia in vino Eucharistico esse, vel non esse consecratum, non est denominatio extrinseca, & diuersitas penes aliquid purè intentionale, sed est diuersitas substantialis, & quoad esse physicum intrinsecum. Patet vero posteriorem istam diuersitatem non posse induci sola mixtione sicut potest induci prior diuersitas. Vnde nec paritas, nec ratio objectionis concludit eius intentum.

Q V Æ S T I O LIII.

Vtrum forma huius Sacramenti sit instituta determinatè à Christo Domino?

Videtur esse non instituta immediate à Christo Domino, sed inducta esse auctoritate, & electione libera Pontificum, aut inferiorum Episcoporum. Quia quæ sunt instituta à Christo Domino, semper, & vbiq; obseruantur vniuersimodè ab omnibus catholicis; & si secus fiat, sit nulliter; forma autem huius Sacramenti multipliciter, fuit & est varia, Primum

enim in edicto Constantini dicitur ipsum Constantinum, confirmatum fuisse à Syluestro sub hac forma verborum. *Signet te Deus sigillo fidei suæ in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti in cognitione fidei.* Deinde Ambrosius lib. 2. de Sacram. cap. vlt. formam huius Sacramenti dicit esse: *Deus qui te regenerauit, omnipotens, concessitque tibi peccata tua, ipse te vngat in vitam æternam.* Rursus Dionys. cap. 4. de Ecclesiæ Hierarchia, Augustinus lib. 15. de Trinit. cap. 16. aliique SS. PP. solam adiungunt vnctioni orationem præuiam Episcopalem, quasi sufficiat qualicumque oratio, & petitio aduentus, seu infusionis Spiritus sancti, idque confirmat August. ex illo act. 7. 15. *Orauerunt pro ipsis, vt acciperent Spiritum sanctum ad-* dicens: *Quem morem in suis præpositis, etiam nunc seruat Ecclesiæ.* Præterea in Rituali antiquo, qui dicitur Ordo Romanus, habetur hæc forma: *Signa eos Domine signo Crucis. Ego te confirmo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti.* Demum in Euchologio Græcorum hæc sola verba præferuntur: *Signaculum Spiritus sancti*, eademque sola vsurpata in Ecclesiâ Græcâ, semperque vsurpata fuisse à Græcis omnibus catholicis constat ex Arcudio lib. 2. concordia cap. 6. 7. atque idem auctor, nec non Martinon, & alij in præfenti multis, & magnis argumentis ostendunt, formam istam Græcorum, sufficere pro valore Sacramenti. Hæc autem omnia differunt plurimum, tum inter se, vtpater, tum à forma, qua modo vtitur Ecclesiâ latinâ, vt mox patebit. Nullam igitur formam huius Sacramenti instituit determinatè Christus Dominus, immediate per se ipsum.

Art. 1. Respondetur. Eadem claritate, qua Concilium Florentinum expressit materiam remotam huius Sacramenti loco indicato in quæst. præcedenti initio exprimit etiam formam eius, dicens; formam autem est, *Signo te signo Crucis, & confirmo te Chrismate salutis in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti.* Et quidem istam formam esse sufficientem pro valore Sacramenti, est certum ex fide, neque de hoc quisquam vnquam dubitauit, propter testimonium Concilij vsque adeo clarum, & propter vniuersalem vsum Ecclesiæ latinæ, & quia in hac forma continetur, ac exprimitur, quidquid habetur in reliquis formis, aut quasi formis nuper memoratis. Eandem quoad omnes suas partes esse necessariam necessitate Sacramenti, ita vt Sacramentum nulliter perficiatur, si nec formaliter, nec æquiuallenter adsit aliqua pars prædictæ formæ, communiter est Theologorum sententia cum D. Thoma q. 22. art. 4. Quod comprobatur efficaciter auctoritate Concilij dicentis, illa omnia verba indiscriminatim esse formam huius Sacramenti. Hoc enim verificari minimè posset, si aliqua pars non pertineret ad substantiam formæ, sed esset accidentaliter superaddita, sicut plura alia, quæ superadduntur in Rituali, de quibus verificari non potest, quod sint forma huius Sacramenti. Huc etiam redit ponderatio superius facta circa materiam, quod Florentinum in recensendis materiis, & formis Sacramentorum, sola ea & omnia expresserit, quæ pertinent ad eorum substantiam.

Art. 2. Rationem sufficientiæ, & necessitatis eius formæ, reddit optimam D. Thomas. Quia ea forma verborum est sufficiens, & necessaria pro vnoquoque Sacramento, quæ exprimit ea omnia, & sola, quæ pertinent substantialiter ad idem Sacramentum. Triâ autem pertinent substantialiter ad Sacramentum Confirmationis, robur spirituale, ad formem, & constantem professionem fidei, per augmentum completum gratiæ baptismalis, deinde signum militiæ huius spiritualis, ac demum auctor, & causa vtriusque eius effectus. Robur spirituale significatur, dum dicitur: *Confirmo te chrismate salutis.* Signum militare, seu caracte

characterem significant illa verba *signo te signo Crucis*. Authorem, & causam manifestant postrema particular. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Omnia igitur prædicta sunt necessaria ad valorem huius Sacramenti, eademque sola ad illud sufficiunt.

Art. 3. Oportuit verò, ut in hoc Sacramento significaretur explicite character, qui tantum implicite significatur in Baptismo. Quia Baptismus ordinatur principaliter ad vitam spiritualem baptizati, in se ipso; ideoque in eo Sacramento vita gratiæ exprimitur distincte, & solum implicite significatur character, utpote inexistens baptizato ad bonum priuatum ipsius, ideoque non manifestandus exterius seorsim, & secundum se. At character Confirmationis est ordinatus intrinsece ex sua natura ad pugnam exteriorē, cum ædificatione aliorum ex constantia confirmati, ideoque debuit expressius significari seorsim, sicut milites militiæ temporalis solent aliquo modo insigniri insignibus ducum, tametsi pro aliis Reipublicæ munitis non soleant adhiberi insignia vlla, oportuit similiter, ut in hoc Sacramento exprimeretur distincte materia eius, quæ in Baptismo significatur tantum implicite. Quia videlicet in Baptismo, verbum abluendi sufficienter significat aquam, quæ præ cæteris omnibus est ablutiua, atque adhibetur ad abluendum. Confirmatio verò ex sua natura potest fieri multiplici materia indifferenter, ideoque necesse fuit ut exprimeretur chrismâ salutis, continens oleum oliuarum, & balsamum, quibus insunt in perfectissimo gradu qualitates habentes analogicam proportionem cum effectu, & fine huius Sacramenti, ut dictum est supra. Oportuit etiam, ut exprimeretur Sancta Trinitas, non solum ratione nuper indicata, magisque ponderata superius circa Baptismum, sed etiam, quia præcipuum mysterium fidei, propugnandum à milite Christi, est mysterium difficillimum, & altissimum Sanctæ, ac Individue Trinitatis. Oportuit denique, ut exprimeretur signum Crucis in quo nimirum Rex noster triumphauit, ut dicitur ad Coloss. 2. 15. eiusdemque Crucis alioquin ignominiosæ debet esse propugnator, & glorificator acerrimus athleta Christi.

Art. 4. Ex prædicta forma verborum apparet, materiam proximam Confirmationis esse actionem vngendi, per quam formetur signum Crucis in Confirmato, dum vngitur Chrismate. Quia si non adhibeatur vinctio Chrismatis, non verificatur pars illa formæ, confirmatio te chrismate salutis; si verò non formetur signum Crucis, ipsa vinctio, non verificatur illa altera pars formæ *signo te signo Crucis*. Necesse autem præterea est, ut vinctio, & signum Crucis expressum ipsa vinctio, fiat in fronte confirmati, idque est necessarium necessitate Sacramenti, ut docent communiter Theologi in præsentia, suadet efficaciter praxis vniuersalis Ecclesiæ, tum Latinæ, tum Græcæ, & habetur ex Florentino id disertè docente paulo post verba superius memorata, sicut etiam docetur in c. Presbyteris de consec. dist. 4. & in c. Vnico de Sacra Vinct. tametsi nonnulli cum Ledesma & Vichoria dicant absque villo sufficienti fundamento, eam circumstantiam non esse necessariam necessitate Sacramenti, sed sola necessitate præcepti. Ratio ob quam signum Crucis debet fieri potissimum in fronte per vinctioem, traditur optimè à D. Thoma, q. 22. art. 9. Primò nimirum, quia Crux est signum militiæ spiritualis, atque signum debet esse manifestum, atque conspicuum. Frons autem est pars corporis maximè manifesta, ac conspicua. Deinde quia hoc signum adhibetur confirmato ad liberam, & constantem confessionem fidei, & nominis Christi, cui constantia, ac libertati opponitur timor, & verecundia. Frons autem est sedes vtriusque præcipua. Quia motus verecundiæ, & timoris primo, ac maiori impetu exurgit in fronte, propter maiorem

propinquitatem sensus communis, & phantasiæ, ex cuius imaginibus, ac repræsentationibus proueniunt carum passionum motus, & auocatio, ac reuocatio spirituum, ex quorum priori redundat pallor, indicans metum, & ex posteriori rubor, manifestans verecundiam. Rationabiliter ergo signum Crucis, vinctioe formatur in fronte, ut superatis metu, ac verecundia, defenatur fortiter gloria Crucis Christi, quæ est ludæis quidem scandalum, Gentibus verò stultitia, ut dicitur 1. ad Corinth. 1. Talis itaque est materia proxima huius Sacramenti.

Artic. 5. Inter materiam porro tam proximam, quam remotam, & formam, hoc præter alia discrimen intercedit, quod entitatibus olei oliuarum, & balsami, nullæ aliæ entitates æquiualeere possunt quoad vim sacramentaliter significandi. Quia vis eorum sacramentaliter significatiua, fundatur in conceptu specifico ipsorum, & in peculiaribus proprietatibus inde resultantibus, quæ necessariò sunt diuersæ in quibuslibet aliis entitatibus diuersis. Voces verò pertinentes ad formam, quia significant ad placitum, per denominationem ipsis extrinsecam, possunt materialiter, & entitatiuè esse diuinæ, quin propterea diuersificentur formaliter quoad significationem sacramentalem. Hinc fit, quod oleum oliuarum, & balsamum, vinctio, qualis nuper descripta est, variari nullatenus possit, quin eo ipso Sacramentum reddatur nullum. At voces possunt multipliciter variari, quoad materialem ipsarum entitatem, quin necesse propterea sit, ut Sacramentum euadat nullum; Erit enim nihilominus validum, si voces aliæ substitutæ vocibus ordinariis, superius propositis, ac expensis æquiualeant eisdem quoad significationem, vel ex primæua institutione, vel ex præsentibus circumstantiis, vel ex noua impositione sufficienter notificata fidelibus ante vsum sacramentalem ipsarum, uti notatum est etiam supra, circa Baptismum, iuxta doctrinam Florentini. Hac de causa merito censetur sufficiens ad valorem Sacramenti forma Græcorum superius proposita. Quia licet sit entitatiuè, & materialiter valde diuersa à forma Ecclesiæ Latinæ, æquiualeat nihilominus eidem formaliter, quoad vim significandi propter determinationem, quam ad id sortitur ex actione, aliisque circumstantiis exterioribus ministri, illam pronunciantis. Idem dicitur de aliis quibusvis verborum simulis similiter æquiualentibus, ideoque sufficientibus ad valorem Sacramenti, insufficientibus verò, si non ita æquiualeant. Ex his apparet multipliciter materiam formarum huius Sacramenti nequaquam probare non fuisse à Christo Domino institutam formam eius. Certissimè enim instituta ab ipso est forma, non minus, quam materia, quales superius declaratae sunt. Constat enim ex definitione Concilij Tridentini præmissa supra in communi q. 34. art. 1. omnia nouæ legis Sacramenta, atque adeo materias, & formas ipsorum, esse instituta à Christo Domino, licet de nonnullis non constet determinatè ex sacris litteris, sed ex sola traditione, quæ tamen perinde valet iuxta obseruationem præmissam quæst. 5. initio.

Art. 6. Ex his patet sufficienter ad rationem dubitandi, nisi quod circa modum, qui antiquiores PP. innuunt formam huius præsertim Sacramenti, notare oportet cum D. Thoma art. illo 4. cumque aliis ibidem communiter, veritos illos fuisse, ne proderent infidelibus mysteria nostræ fidei, ideoque obscurius, ac diminutè nonnunquam promere verba necessaria, ac sufficientia ad valorem Sacramenti, ut apparet inter alia ex verbis Dionysij, quæ refert D. Thomas vbi supra ex lib. de Ecclesi. Hierar. sine Consummatius inuocationes (verba quibus perficiuntur Sacramenta) non est instum scripturam interpretantibus, neque

myſticum earum, aut in ipſis operatas ex Deo virtutes ex occulto ad commune adducere, ſed noſtra ſacra traditio ſine pompa (occulte) eas docet. Idem indicat Innoc. I. epiſt. 1. ad Decentium cap. 3. ubi agens de forma huius Sacramenti, ſubdit. *Verba dicere non poſſum ne magis prodere videar, quam ad conſultationem reſpondere.* Virique præiuit exemplum Apoſtoli 1. ad Corinth. 1. 34. ubi agens de myſterio Eucharistiæ cætera, inquit, *cum venero diſponam.* Nampe, quæ non expediebat ſcripto docere palam, ſed ſecretius tradere in colloquio priuato cum fidelibus, ac deinde propagare per traditionem.

QVÆSTIO LIV.

Virum ſolus Episcopuſ ſit Miniſter idoneuſ Confirmationis ?

Videtur non eſſe 1. Quia Gregorius Magnus monitus ſcandalizatos fuiſſe quosdam, in Sardinia, propter prohibitionem ab ipſo factam, nequis præter Episcopos confirmaret; reſpondet. *Nos quidem ſecundum veterem uſum noſtra Eccleſia fecimus, ſed ſi omnino, hac de re aliqui contriſtantur ubi Episcopuſ deſunt, ut Presbyteri etiam in frontibus baptizatos chriſmate tangere debeant, concedimus.* Ita reſertur cap. *Peruenit.* 95. diſt. ex lib. 3. epiſt. D. Greg. 26. fine; non autem potuiſſet permitti Presbyteris hoc miniſterium, ſi eſſet de neceſſitate Sacramenti, ut Episcopuſ confirmarent.

2. Effectuſ Confirmationis non eſt maior, ſed longè minor, quam effectus Baptiſmi; quandoquidem Baptiſmus remittit peccata omnia quoad culpam, & totam pœnam. Confirmatio verò ſolam confert gratiam quam etiam confert Baptiſmus. Ergo miniſter Confirmationis non eſt dignior, quam miniſter Baptiſmi, cuius miniſtrum ordinariuſ eſſe ſimplicem ſacerdotem conſtat ex dictis ſupra

3. Simplex Sacerdos poteſt, ex vi ſui ordinis perficere Sacramentum Eucharistiæ quod eſt nobiliſſimum inter omnia Sacramenta; ergo multo magis perficere poteſt Sacramentum Confirmationis, quantum eſt ex natura, & dignitate ipſius; ergo quod ſoli conſignent Episcopuſ non poteſt eſſe neceſſarium, niſi ſola ad ſummum neceſſitate præcepti, ut docet Caietanuſ in hac q. 77. art. 9. & Act. 8. Confirmatur ex Auguſtino lib. 99. noui & veteris teſtamenti 101. dicente, *In Alexandria, & per totam Egyptum, ſi deſit Episcopuſ conſignat Presbyter: alias conſecrat.* Similiter Hieronym. dial. contra Lucifer. affirmat, *non ad legis neceſſitatem, ſed ad Sacerdotis honorem pertinere, quod baptizati deferantur ad Episcopos, ut illis manus imponant.* Confirmatur ruruſ validius ex Concil. Tolet. 1. cap. 20. *Statutum eſt ait, Diaconum non chriſmare, ſed Presbyterum, abſente Episcopuſ; præſente verò non niſi ab ipſo fuerit præceptum, & ſerè idem ſtatuitur in concilio Hiſpalenſi 2. c. 2.* Igitur Episcopuſ eſt neceſſariuſ ad perficiendum hoc Sacramentum ſola neceſſitate præcepti idque non ubique, nec omni tempore.

4. Quod conuenit miniſtris Eccleſiæ ex vi ſui ordinis, ubique, & quandolibet, pro quibuiſ circumſtantiis validè præſtari ab eis poteſt. Episcopuſ autem nequit validè confirmare extra ſuam diœceſim, ſicut nec ordines Sacros validè extra illam conferre poteſt; Qui verò eſt hæreticuſ, nullibi validè confirmat. Quæ quidem poſterior pars docetur clare ab Ioann. I. epiſt. 18. cap. 3. dicente de hæreticis: *Eis ſolum baptiſma ratum eſſe permittimus.* Et iterum. *Nec dare Spirituſ ſancti plenitudinem poſſunt, quam per impietatis ſua perſidiam perdiderunt.* Idem docent alij duo Pontifices Leo, epiſt. 35. c. 1. & Euſebiuſ epiſt. 3. ſub finem, & tanquam indubitatum ſupponitur à Cy-

priano Epiſt. 72. maxime verò Epiſt. 24. Nec caret hæc doctrina fundamento in Con. Arclat. I. can. 8. & Arclat. I. c. 17. præſcribentibus, ut redeuntibus ab hæreſi, ad Eccleſiam, recipiatur per manuſ impoſitionem, qua confertur Spirituſ ſanctuſ; idemque præſcribit Auguſt. lib. 2. de Bap. 7. & lib. 5. c. 23. Ergo Episcopuſ non eſt miniſter ordinariuſ huius Sacramenti ex vi ſui ordinis.

5. Si Episcopuſ eſſet miniſter neceſſariuſ Confirmationis neceſſitate Sacramenti, ſeu ex institutione Chriſti nulli alij inferioriſ conditionis, etiam Presbytero poſſet committere ſummus Pontifex, ut conferret hoc Sacramentum. Sequela eſt legitima, quia nequit ſummus Pontifex ſubſtituere vllam aliam materiam aut formam, materiæ, & formæ inſtitutis à Chriſto domino. Perſona autem miniſtri requiritur ad Sacramentum, & pertinet ad eius ſubſtantiam non ſecus, ac materiæ, & forma, dicente vniſormiter Concilio Florentino, Sacramentum nouæ legis tribuſ perfici, materiæ, forma, & miniſtro, quorum ſi aliquod deſit non perficitur Sacramentum, ut ponderatum eſt ſupra in communi quæſt. 3. & 4. ac proinde non magis poteſt Pontifex miniſtrum diuerſæ conditionis, ſubſtituere miniſtro inſtituto à Chriſto, quam materiam materiæ, aut formam formæ. Conſequens autem eſt abſurdum, ut patet inter alia ex Gregorij exemplo nuper indicato.

Art. 1. Reſpondetur: Solos Episcopos eſſe miniſtros ordinarios Confirmationis definitur expreſſe à Concilio Florentino in §. ſapè indicato *ſecundum Sacramentum* nec non à Tridentino ſeſſ. 7. can. 3. *de Confirmatione*, ſeſſ. 23. cap. 4. cum præmiſiſſet Episcopos eſſe Apoſtolorum ſucceſſoreſ, & poſſe Sacramentum Confirmationis conferre, miniſtroſ Eccleſiæ ordinare, aliasque plureſ functioneſ exercere, *Quorum ſubdit, poteſtatem reliqui inferioriſ ordinis nullam habent,* atque can. 7. definit ſimiliter poteſtatem confirmandi non eſſe Episcopis cum Presbyteris communem. Certum igitur omnino eſt ſolos Episcopos eſſe miniſtroſ ad hoc Sacramentum perficiendum neceſſarioſ; ita ut nulluſ aliuſ, validè illud perficere poſſit, ſaltem de iure ordinario. Confirmatur ex Act. 8. & 19. ubi impoſitio manuſ, quæ vel erat coniuncta cum hoc Sacramēto, vel loco eius adhibebatur ſolis reſeruatur Apoſtoliſ, qui erant Episcopuſ collatione Baptiſmi aliis inferioribuſ permiſſa. Quod autem hoc fieret, ex ſolo arbitrio, ſeu præcepto ipſorum Apoſtolorum, aut ob defectum aliorum Presbyterorum, qui non eſſent Episcopuſ, nullo fundamento ſufficienter ſuadetur, atque communis traditio ſemper tenuit, ac tenet. Apoſtoloſ ratione Episcopatuſ fuiſſe miſſoſ ad confirmandoſ fideleſ, atque hanc functionem eſſe priuatiuè propriam graduſ Episcopaliſ, ut apparet inter alioſ ex Dionyſ. cap. 2. Eccleſiaſtica Hierar. Clemente lib. 3. conſtitit cap. 16. & epiſt. 4. Auguſt. lib. 15. de Trinit. cap. 26. lib. 99. noui Teſtam. 42. Ratio ob quam oportuit, ut tanta dignitate miniſtri conſuleretur dignitati huius Sacramenti, ex institutione Chriſti Domini deſumitur ex eo, quod in quolibet opere præſertim eximio vltima eiſ perfectio, & conſummatio reſeruatur ſupremo Artifici, qui vltimam manuſ illi adiciat; Confirmatio autem eſt vltima perfectio, & complementum conſummatiuiſ Baptiſmi, operiſ proculdubio maxime eximij. Quia cum Baptiſmuſ conferat totalem remiſſionem omnium peccatorum, & tranſferat ab ſtatu inimicitiaſ ad ſtatum amicitiaſ Dei; Confirmatio ſuperaddit plenitudinem Spirituſ ſancti, ut liquet ex Act. 8. Vnde Urbanuſ I. in epiſt. ad omneſ Chriſtianuſ ut habetur c. omneſ fideleſ de conſ. diſt. 5. *Omneſ fideleſ ait, per manu� impoſitionem Episcoporum, Spirituſ ſanctum poſt Baptiſmum accipere debent, ut plenè Chriſtiani inueniantur.* Meritoſ, ergo reſeruata eſt Confirmatio ſolis Episcopis, qui ſunt